Udtalelser. En siger: Jeg tror, at vi aldrig ville faa Bugt med Fordærvelsen i de store Stæder, før Kvinderne faa mere Indflydelse paa Styrelsen. En anden: Jeg er overbevist om, at Tiden til at give Kvinden Stemmeret er kommen. Baade hendes Forstand og hendes Samvittighed ville gjøre, at hun stemmer paa Moralens og Retfærdighedens Side. En tredie: Naar man ser den tiltagende Fordærvelse i vort politiske Liv, saa spørge Folk: Kunne vi blive ved at holde paa den almindelige Valgret? Jeg svarer: ikke uden Kvindernes Hjælp. En fjerde: Jeg tror, at Kvindens Valgret hører med til Guds Planer med Verden, og Bibelens Aand og Historiens erfarne Røst taler lige meget derfor. En femte: Familien er Statens rette Grundtype. Naar den kvindelige Bestanddel mangler i Styrelsen, bliver denne mer eller mindre barbarisk. Staten er nu halv forældreløs; vi kunne kun tale om Statens Fædre, men vi burde ogsaa kunne tale om Statens Mødre. Denne Række kan mest passende afsluttes med den amerikanske Præst, hvis Navn er bedst kjendt paa denne Side af Atlanterhavet, Henry Ward Becher, Broder til Forfatterinden af „Onkel Toms Hytte"; hans Ord er: Vi trænge til Kvindens Deltagelse i Valgene. Det er en ugrundet Frygt, at hun skulde udsætte sig for Uhøflighed eller Fornærmelser ved Valgurnen. Lad hende gaa rolig og beskeden op at afgive sin Stemme, og jeg er vis paa, at den, som da vil vove at fornærme hende, vil blive opslugt af Folkesværmen, som Jonas blev opslugt af Hvalen."

Et af de kraftigste Forbud, der er blevet nedlagt mod Kvindens Frigjørelse, er det, der er udtalt i „det skjønnes" Navn. Kvinden er skabt for at være skjøn, og Skjønheden bliver sat til, naar hun faar lige Rettigheder med Manden. Da begge disse Sætningers Sandhed er mere end tvivlsom, beror Forbudets Kraft aabenbart ikke paa dets Berettigelse; det er blevet farligt derved, at mange Kvinder have ladet sig lokke til at slutte sig dertil. Det er jo dog saa bestikkende at blive „skjøn" paa den nemme Maade. Men indenfor Skjønlitteraturen — den eneste Del af Litteraturen, som det er rigtig kvindeligt at give sig af med — lyde nu ganske de samme Røster som fra Statsmændenes Kreds. Forfatterinden til Onkel Toms Hytte udtaler: „Hvis den Grundsætning, hvorpaa vor Forfatning hviler, er sand, nemlig: ingen Skatteyder maa være uden Repræsentation, saa følger deraf, at da Kvinderne betale Skat, saa bør de ogsaa repræsenteres ved deres Stemmer. Jeg tror, at Staten kan ligesaa lidt undvære den kvindelige Bestanddel, som Familien kan." Den i den sidste Tid saa meget læste Fortatterinde af „Dameromaner" og Bøger for unge Piger, Louise Alcott, er meget ivrig for Kvindesagen. Hun skriver: „Hvert Aar, der forløber, giver mig større Tro paa den, større Haab om dens Seir og større Fasthed i Ønsket om at bringe al den Indflydelse, jeg har, til at fremme den."

Men vi behøve ikke at indskrænke os til de kvindelige Forfattere, fra de mandlige lyder det ganske i samme Aand. Kun to af de berømteste skulle her nævnes, og med dem ville vi saa slutte denne lange Række af bekjendte Mænds og Kvinders Udtalelser. Charles Kingsley, Forfatter til „Hypatia" o. fl. Bøger, som ere oversatte paa Dansk, siger: „En af Hovedgrundene til, at saa mange ypperlige Planer paa det sociale, poli-